

ரோபாளம்

மகிழ்ச்சியான கைம்பெண்

வாழ்க்கை முழுவதும் தான் காணமுடியாத மகிழ்ச்சியை இயேசுவில் கண்டுகொண்டார்.

ரத்னமாயாவுக்கு 13 வயதில் நேபாளத்தில் திருமணம் நடந்தது.

பல வருடங்கள் கடந்தும் அவளுக்கு குழந்தை இல்லை.

ஊரில் இருந்தவர்கள் அவளை வாய்க்கு வந்தபடி பேசினார்கள். நண்பர்களும் உறவினர்களும் அவளைச் சபிக்கப்பட்டவள்போல் பார்த்தார்கள்.

அவளது கணவன் அவள் மீது பழி சுமத்தினான்; பயங்கரமாகக் குடித்தான்.

ரத்னமாயாவுக்கு கவலையாக இருந்தது. உலகத்தில் எல்லாவற்றையும் விட தனக்கு ஒரு குழந்தை வேண்டுமென விரும்பினாள். கர்ப்பமாவதற்காக தன்னால் முடிந்த அனைத்தையும் முயற்சித்தாள்.

ஆனால் எதுவும் கைகொடுக்கவில்லை.

அதற்கு மேலும் வாழ்க்கையில் மோசம் நேருமா என்பதுபோல, அவளது கணவர் திடீரென்று இறந்தான்.

ரத்னமாயாவுக்கு துக்கம் தாங்க முடியவில்லை. இப்போது குழந்தை இல்லாமலும், கைம்பெண்ணாகவும் வாழவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டாள். மிகவும் தனிமையாக உணர்ந்தாள். மற்றவர்கள் குழந்தைகள் மற்றும் பேரக்குழந்தைகளுடன் மகிழ்ச்சியாக வாழ்வதைப் பார்த்தாள்.

அப்போதுதான் கோவிட்-19 பெருந்தொற்று உண்டானது; பல மாதங்களுக்கு வீட்டுக்குள்ளேயே முடங்க வேண்டியதாயிற்று. வாழ வேண்டும் என்கிற ஆசையே படிப்படியாகக் குறைந்தது.

அப்போதுதான் அவருடைய

சகோதரியின் மகன் அங்கு வந்தார். பொதுமுடக்கம் சற்று தளர்த்தப் பட்ட போது, அவரை தன்னுடைய சபைக்கு வருமாறு அழைத்தார்.

“என்னுடைய சபைக்கு வாருங்கள். புதிதாக பல விஷயங்களைக் கற்றுக்கொள்ளலாம்” என்று கூறினார்.

பெருந்தொற்றின் போது தேவைப்பட்டோருக்கு அரிசியும் போர்வைகளும் சபை விநியோகித்தது.

ரத்னமாயா அங்கு செல்ல முடிவு செய்தார்.

ஓய்வுநாள் ஆராதனையைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தார். அவர் கிறிஸ்தவ மதத்தில் வளர்ந்தவரல்ல; அப்போதுதான் முதல் முறையாக ஒரு கிறிஸ்தவ நிகழ்ச்சியைப் பார்க்கிறார். அவருக்கு பாடல்கள் பிடித்திருந்தன; மக்கள் பாடல்களைப் பாடியதைக் கேட்டபோது தன் இருதயத்தில் சமாதானமாக உணர்ந்தார்.

திருச்சபை விசுவாசிகள் ரத்னமாயாவை வரவேற்று, அவரோடு பேசினார்கள்.

யாரும் தன்னை நக்கலாகப் பேசாததையும் அவமானமாகப் பார்க்காததையும் கண்டு அவருக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவருக்கு பிள்ளை இல்லாததற்கு அவர்தான் காரணம் என்று அவரிடம் யாரும் சொல்லவில்லை.

மாறாக, எல்லோரும் அவரிடம் அன்பாகவும் இரக்கமாகவும் பேசினார்கள்.

அந்த ஓய்வுநாளுக்கு, திருச்சபையைச் சேர்ந்த பெண்கள் பலர்

ரத்னமாயாவை அவரது வீட்டிற்குச் சென்று பார்க்க ஆரம்பித்தார்கள்.

வேதாகம விஷயங்களைச் சொல்லிக்கொடுத்து, அவருக்காக ஜெபித்தார்கள்.

ரத்னமாயா ஒவ்வொரு ஓய்வுநாளிலும் திருச்சபைக்குச் செல்ல ஆரம்பித்தார்.

திருச்சபைக்குச் சென்ற சமயங்களில் அவருக்கு நன்றாக இருந்தது; திருச்சபையில் உள்ளவர்களிடம் பேசினார். இயேசு தன்னை மிகவும் அதிகமாக நேசித்ததை அறிந்தபோது அவருக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

தனிமையாகவும் கவலையாகவும் உணர்வது நின்றது. வாழ்க்கை முழுவதும் தான் காண முடியாத மகிழ்ச்சியை இயேசுவில் கண்டு கொண்டார்.

உலகத்தில் மிகவும் மகிழ்ச்சியான நபராக உணர்ந்தார்!

“கர்த்தர் தம் சமாதானத்தை என் இதயத்தில் கொடுத்திருக்கிறார். தேவனுடைய அன்பிற்காகவும், என் வாழ்க்கையில் அவர் செய்த அனைத்திற்காகவும் நான் எப்போதும் நன்றியுடன் இருப்பேன்” என்று சொன்னார்.

இன்று, ரத்னமாயாவுக்கு 65 வயதாகிறது; கிறிஸ்துவுக்குள்ளான தனது விசுவாசத்தில் இன்னும் வளர்ந்து வருகிறார்.

அவர் பள்ளிக்குச் சென்றது இல்லை; அதனால் அவருக்கு எழுதவோ படிக்கவோ தெரியாது.

ஆனால் திருச்சபையை விசுவாசிகளான பெண்கள் அவருக்கு

வேதாகம விஷயங்களைச் சொல்லிக் கொடுக்கிறார்கள்; மேலும் செவந்த்-டே அட்வென்டிஸ்ட் திருச்சபை தயாரித்து வழங்குகிற ஒரு வானொலி நிகழ்ச்சியைக் கேட்கிறார்.

“நான் இன்னும் கர்த்தருக்குள் வளர விரும்புகிறேன்; எனவே எனக்காக ஜெபிக்கும்படி அனைவரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்” என்று கூறினார்.

ரத்னமயாவுக்கு மிகவும் பிடித்தமான வசனங்களில் ஒன்று பிலிப்பியர் 4:4; அதில், ‘கர்த்தருக்குள் எப்பொழுதும் சந்தோஷமாயிருங்கள்; சந்தோஷமாயிருங்கள் என்று மறுபடியும் சொல்லுகிறேன்!’ என்று பவுல் சொல்லுகிறார்.

“எனக்கு கணவரோ குழந்தை

களோ இல்லை, ஆனால் நான் இப்போதெல்லாம் தனிமையாக உணர்வதே இல்லை; ஏனென்றால் என் ஆண்டவரிலும் இரட்சகரிலும் நான் மகிழ்ச்சியடைய முடிகிறது. என் இறைவன் எப்போதும் என்னுடன் இருக்கிறார்; எல்லாவற்றையும்விட அவர் என்னை அதிகம் நேசிக்கிறார்” என்று கூறினார்.

இந்தக் காலாண்டின் பதின்மூன்றாவது வாரக் காணிக்கையின் ஒரு பகுதி, நேபாளத்தில் ஒரு தொடக்கப்பள்ளியைத் தொடங்குவதற்கு உதவும். அதனால் பிள்ளைகள் வாசிக்கவும் எழுதவும் கற்றுக் கொள்ள முடியும். மார்ச் 30 அன்று தாராளமாக பதின்மூன்றாவது வாரக் காணிக்கை கொடுக்கத் திட்டமிட்டதற்கு நன்றி.

கதைக் குறிப்புகள்

- ☐ முகநூலிலிருந்து புகைப்படங்களைப் பதிவிறக்க: bit.ly/fb-mq
- ☐ தென் ஆசியா டிவிஷனிலிருந்து ஊழிய விவரங்களையும் துணுக்குகளையும் பதிவிறக்க: bit.ly/sud-2024.
- ☐ செவந்த்-டே அட்வென்டிஸ்ட் திருச்சபையின் “ஐ வில் கோ” என்ற திட்டத்தின் பின்வரும் நோக்கங்களை இந்த ஊழியக்கதை விளக்குகிறது. ஆன்மிக வளர்ச்சியின் குறிக்கோள் எண். 5, “தனிநபர்களையும் குடும்பங்களையும் ஆவியில் நிறைந்த வாழ்வுள்ளவர்களாக மாற்றவேண்டும்”.
- ☐ நேபாளத்திற்குள் வெளிநாட்டவர்கள் செல்லுவது பல வருடங்களாகத் தடைசெய்யப்பட்டிருந்தது. செவந்த்-டே அட்வென்டிஸ்ட் ஊழியர்களால் பல வருடங்களாக அங்கு செல்லமுடியவில்லை. ஆனாலும், அந்நாட்டை விட்டு வெளியே செல்லுகிற நேபாள நாட்டவர்கள் திருச்சபையின் செய்தியைக் கேட்டு, திரும்பி வந்து தங்கள் நண்பர்களோடும் குடும்பத்தினரோடும் அந்தச் செய்தியைப் பகிர்ந்துகொண்டார்கள்.
- ☐ 1936இல், கென்னத் சிம்சோனும் இரண்டு அட்வென்டிஸ்ட் மருத்துவ ஊழியப்பணியாளர்களும் நேபாளத்தின் எல்லையோர கிராமங்கள் பலவற்றைச் சந்தித்து, இந்தி மொழியில் அவர்களுக்குப் பிரசங்கித்தார்கள். பலர் முதல்முறையாக அப்போதுதான் இயேசுவையும் வேதாகமத்தையும் பற்றி அறிந்துகொண்டார்கள்.